

Само привечеръ тя малко се съживи... Въ блънуването си тя виждаше прѣдъ себе украсената елка, говорѣше съ дѣпата-гости, смѣеше се и високо викаше своята кукла. Но слабитѣ рѣчици не можаха вече да държатъ играчката, тя падна на земята и изящната ѝ главица стана на парчета.

— Сложи я да спи! казваше Милка на майка си. — Покрий я... недѣй да забравишъ...

V.

Тя затвори очи.

На другия день на момичето стана по-лошо. Дифтеритътъ бърже вършеше своята работа и — слѣдъ нѣколко дня мѣничката навѣки затвори очи...

Въ сѣщия салонъ, гдѣто тя се веселѣше не така отдавна, стоеше сандѣче мртвешко, и ридаеха родителитѣ, които още не можаха да дойдатъ на себе—така бърже и така неочаквано изгубиха тѣ своята едничка рожба.

VI.

Отъ гдѣ се появи болестъта?

Но отдѣ се появи ужасната болестъ въ кѣщи, гдѣто всичко бѣше пълно съ радостъ и щастие? Кой и какъ донесе заразата?

Това никой не знаеше... Никой не можеше да отговори на това питане, освѣнъ... прѣмѣнената кукла, която лежеше въ жгѣла.

Но ней главата ѝ бѣше счупена, па и тя не умѣеше да говори. А жално; синьооката хубавица би обяснила на плачещитѣ родители отъ що заболѣ и загина тѣхната рожба, тя би могла да на-